

Sygn. akt I C. 363/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Grzegorz Manista

Protokolant sekr. sąd. Aneta Kuleczka

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. na rzecz K. B. kwotę 3.600 / trzy tysiące sześćset / zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2014r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. nie zasądza od K. B. na rzecz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. kosztów postępowania;
4. nakazuje pobrać od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 180 / sto osiemdziesiąt / zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa, od uiszczenia której K. B. była zwolniona oraz kwotę 134,40zł / sto trzydzieści cztery złote czterdzieści groszy / tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
5. nie obciąża K. B. pozostałymi kosztami postępowania, które przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 363/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Łęczycy powódka K. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. kwoty 10.600zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną przez K. B., będącą następstwem wypadku komunikacyjnego z dnia 5 kwietnia 2009r., z ustawowymi odsetkami od dnia 17 listopada 2014r. do dnia zapłaty, zwolnienie powódki od ponoszenia kosztów sądowych w całości, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych / k. 2 – 5 – pozew o zapłatę /.

Postanowieniem z dnia 26 marca 2015r., Sąd zwolnił K. B. od kosztów sądowych w całości / k. 37 – postanowienie z dnia 26 marca 2015r. /.

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego / k. 42 - odpowiedź na pozew /.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy M. K. został uznany winnym tego, że dnia 5 kwietnia 2009r., około godziny 12.05, w miejscowości P., na drodze krajowej nr (...), kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w taki sposób, że niedostatecznie obserwował drogę przed pojazdem, w wyniku czego najechał na oznakowaną znakami pionowymi i poziomymi wysepkę rozdzielającą pasy ruchu, przejechał na przeciwny pas ruchu, po czym wjechał do przydrożnego rowu, gdzie pojazd wywrócił się na dach, a tym samym spowodował wypadek drogowy, w którym obrażeń ciała w postaci urazu głowy z krótkotrwałą utratą przytomności, urazu szyjnego odcinka kręgosłupa o charakterze nadciągnięcia jego aparatu więzadłowego / skręcenia / oraz powierzchownego urazu barku, tj. obrażeń naruszających prawidłowe funkcjonowanie organizmu na czas powyżej siedmiu dni doznała pasażerka pojazdu K. B. / d. k. 12 – odpis wyroku Sądu Rejonowego w Łęczycy Wydział II Karny z dnia 4 listopada 2009r., sygn. akt II K 472/09 /.

Z miejsca zdarzenia K. B. została przewieziona do Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w K., gdzie bezpośrednio po zdarzeniu była leczona w Oddziale (...) w okresie do 10 kwietnia 2009r. z rozpoznaniem urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, skręcenie kręgosłupa szyjnego. W szpitalu powódka przebywała 5 dni. W epikryzie wskazano, że u powódki wystąpiła krótkotrwała niepamięć powypadkowa. W badaniu KT głowy nie stwierdzono objawów zmian pourazowych, w wykonanych zdjęciach RTG kręgosłupa szyjnego i piersiowego również nie stwierdzono zmian pourazowych. Powódka podczas pobytu w szpitalu była konsultowana przez neurologa, ortopedę i neurochirurga. Zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego i leczenie farmakologiczne, z uwagi na występujące zawroty głowy zalecono przyjmowanie leku N. oraz B. 24. Powódka kołnierz ortopedyczny nosiła przez trzy tygodnie. Po tym okresie, kiedy bolał ją kręgosłup w odcinku szyjnym sama zakładała kołnierz. K. B. w dniu 11 maja 2009r. była badana w Poradni Ogólnej w K. przez neurologa z powodu bóli głowy w okolicach potylicy. Wydano wówczas powódce skierowanie na badanie (...) kręgosłupa szyjnego. Powódka po tej wizycie nie otrzymywała leczenia farmakologicznego i rehabilitacji. Przez kolejne lata K. B. dalej korzystała z wizyt lekarskich. Powódka zażywała leki do marca 2010r., leków nie przyjmowała w okresie ciąży. W wyniku badania z dnia 5 grudnia 2012r. opisano niewielki zanik korowy mózgu / d. k. 13 – 14- kserokopia karty informacyjnej, k. 15 – 17 – kserokopia karty leczenia /.

Po wypadku pomocy w codziennych czynnościach K. B. udzielała jej mama, między innymi pomagała się jej ubierać, sprzątać, gotowała.

Przed zdarzeniem z dnia 5 kwietnia 2009r. powódka była osobą sprawną fizycznie. Po zdarzeniu boi się podróżować samochodem, jest bardziej nerwowa i nadpobudliwa. Obecnie nadal przyjmuje leki: S., V., G. gamma, które przepisuje jej neurolog. Zdarza się, że źle się poczuje, do tej pory występują zawroty głowy. Kiedy była na przedstawieniu syna w przedszkolu, źle się poczuła i straciła przytomność / d. k. 110 – 111 w zw. z k. 64 – 65 – zeznania powódki K. B., k. 66 - zeznania świadka A. B., k. 66 – 67 – zeznania świadka J. P. /.

W wyniku wypadku z dnia 5 kwietnia 2009r. K. B. doznała urazu głowy z utratą przytomności oraz urazu kręgosłupa szyjnego. Po przebytych urazach głowy ze wstrząśnieniem mózgu oraz urazie kręgosłupa szyjnego była leczona z powodu bólów i zawrotu głowy. Przebyte skręcenie kręgosłupa szyjnego nie powoduje uszczerbku na zdrowiu, a może być on orzekany z powodu ewentualnych powikłań w postaci zespołu korzeniowego, bądź z powodu nasilonego ograniczenia zakresu ruchomości kręgosłupa, będącego skutkiem zmian strukturalnych w kręgosłupie. W ocenie biegłego specjalisty neurologa z powodu doznanych urazów powypadkowych istnieją podstawy do orzekania „per analogiam” 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powódki, zgodnie z pkt 10a tabeli uszczerbków. Nasilenie cierpienia fizycznego, spowodowane bólem kręgosłupa szyjnego oraz bólami i zawrotami głowy mogło być umiarkowane w okresie do około 1 miesiąca po urazie, po tym okresie uległo zmniejszeniu do stopnia niewielkiego. Biegły neurolog podniósł, że rokowanie powódki dotyczące skutków wypadku są dobre. Po zdarzeniu z dnia 5 kwietnia 2009r. u powódki wystąpił lekki niepowikłany uraz czaszkowo – mózgowy i w ocenie biegłego, stwierdzany w badaniu KT głowy w 2012r. niewielki zanik korowy mózgu jest objawem organicznego uszkodzenia i w konsekwencji zanik mózgu nie może być powikłaniem urazu powypadkowego, a po przebytych wstrząśnieniu mózgu mogą występować jedynie objawy tzw. czynnościowe, nie związane z organicznym uszkodzeniem mózgu. Natomiast dolegliwości w postaci

bólów i zawrotu głowy, z wyjątkiem omdleń, mogą być zaburzeniami czynnościowymi po przebytych urazach głowy ze wstrząśnieniem mózgu. Z powodu bólów kręgosłupa szyjnego, bólów i zawrotu głowy, powódka mogła wymagać pomocy innych osób głównie podczas wykonywania prac fizycznych w czasie do 2 godzin dziennie przez czas do około 1 miesiąca / d. k. 73 – 74 - opinia sądowo – lekarska biegłego sądowego z zakresu neurologii J. Z., k. 93 – opinia sądowo – lekarska uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu neurologii J. Z. /.

Kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), w dacie zdarzenia posiadał wykupione ubezpieczenie OC w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. / okoliczność bezsporna /.

W dniu 24 października 2014r. powódka zgłosiła szkodę pozwanemu wnosząc o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 20.000zł, 400zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i 4.000zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. w toku postępowania likwidacyjnego przyznał na rzecz K. B. kwotę w łącznej wysokości 1.800zł, na którą złożyły się kwoty 1.400zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, 400zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, zgodnie z zawartą umową ubezpieczenia pomiędzy M. K. a (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. / d. k. 52 – akta szkody U/167649/2014 – zgłoszenie szkody; decyzja wypłaty odszkodowania z dnia 17 listopada 2014r. /.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, zeznań powódki K. B. / k. 110 – 111 w zw. z k. 64 – 65/, zeznań świadków A. B. /k. 66/ i J. P. / k. 66 – 67 /, opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii J. Z. / k. 73 – 74 - opinia sądowo – lekarska, k. 93 – opinia sądowo – lekarska uzupełniająca /.

Sąd uznał za rzetelną, fachową, obiektywną, bezstronną i rzeczową opinię biegłego sądowego z zakresu neurologii, który na zlecenie Sądu wydał opinie w przedmiotowej sprawie. Opinia została sporządzona zgodnie z zakresłonymi тезami dowodowymi, w oparciu o wnikliwą analizę akt sprawy i własną wiedzę biegłego. Wszelkie wątpliwości stron, co do treści opinii złożonej przez biegłego zostały wyjaśnione przez biegłego w wydanej opinii uzupełniającej.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. B. / k. 66 / i J. P. / k. 66 – 67 / oraz przesłuchanej w charakterze strony postępowania powódki K. B. / k. 110 – 111 w zw. z k. 64 – 65 /, gdyż były one logiczne, konsekwentne, spójne, wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, albowiem, w ocenie Sądu, w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby wiarygodność tych dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne, lecz w mniejszym zakresie niż kwota dochodzona pozwem.

Stosownie do treści art. 822§1 k.c. w wyniku zawarcia ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Pozwany w toku procesu nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności za skutki wypadku z dnia 5 kwietnia 2009r. jakiemu uległa powódka. Sporna w przedmiotowej była jedynie wysokość należnego powódce zadośćuczynienia.

Podstawą prawną żądania powódki są przepisy art. 444 i 445 k.c.

Stosownie do treści art. 445§1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym / uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia / sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie w przeciwieństwie do odszkodowania dotyczy szkody niemajątkowej, a więc nieprzeliczalnej wprost na określoną kwotę pieniężną. Ustawodawca nie wprowadza przy tym żadnych kryteriów, jakimi kierować ma się sąd przy ustalaniu wysokości należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia, ograniczając się jedynie do stwierdzenia zamieszczonego w treści przepisu art. 445§1 k.c., iż

zadośćuczynienie ma być „odpowiednie”. Oznacza to, że wskazówek, co do wysokości zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę można szukać jedynie w doświadczeniu życiowym, orzecznictwie i poglądach doktryny.

Sąd Najwyższy w orzeczeniach z dnia: 28 września 2001r., sygn. akt III CKN 427/00, LEX nr 52766; 3 lutego 2000r., sygn. akt I CKN 969/98, LEX nr 50824; 10 czerwca 1999r., sygn. akt II UKN 681/98, LEX nr 41181, wskazał, że pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445§1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony. Niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

Zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Przy ocenie "odpowiedniej sumy" należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Do podstawowych z tych kryteriów zalicza się stopień / rozmiar, intensywność / i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody. Zadośćuczynienie ma być formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swym zakresem wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które mogą powstać w przyszłości. Zawsze wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności konkretnej sprawy.

W ocenie Sądu, w realiach rozpoznawanej sprawy, rozmiar dolegliwości fizycznych i psychicznych, jakie, na skutek przedmiotowego zdarzenia, stały się udziałem K. B., nie był znacznego stopnia. Ból, jaki odczuwała powódka był stosunkowo intensywny tuż po zdarzeniu z dnia 5 kwietnia 2009r.. Należy mieć jednak na uwadze to, że dokonywanie „oceny” bólu, próba jego „skalacji”, mogą być zawodne, a to z tego powodu, że ból jest sprawą indywidualną, niepodlegającą jakimś generalnym kryteriom, które dawałoby prawo do miarodajnego szeregowania krzywdy osoby w oparciu o ten czynnik. Jednak niewątpliwie powódka po wypadku była unieruchomiona przez trzy tygodnie, a przez kolejne tygodnie również jej sprawność była obniżona. Po wypadku do czynności życiowych wymagała pomocy osób trzecich. Powódka nie powróciła już do sprawności sprzed wypadku w 100 %, odczuwa lęki przed jazdą samochodem, jednakże tylko niektóre dolegliwości, zgłaszane przez powódkę mogą być zaburzeniami czynnościowymi po przebytym urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu. Zgłaszane przez powódkę zaburzenia w postaci omdleń i niewielki zanik korowy mózgu do nich nie należą. Biegły sądowy z zakresu neurologii uznał, iż powódka doznała 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Cierpienia fizyczne powódki miały znaczny stopień nasilenia po wypadku. Powódka, co prawda wciąż odczuwa skutki wypadku i zażywa leki przeciwbólowe, lecz dalsze rokowania, co do skutków wypadku są dobre.

Biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny oraz powyżej wskazane rozważania, jak i to, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jego wysokość powinna przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, chociaż nie powinna być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, Sąd uznał, iż w realiach rozpoznawanej sprawy, zadośćuczynienie w kwocie **5.000zł** jest odpowiednie do doznanej krzywdy przez powoda i spełnia funkcję kompensacyjną w całości. Powyższa kwota jest świadczeniem na tyle wymiernym ekonomicznie, aby zrekompensować powodowi jego krzywdę i nie jest przy tym wygórowana.

Mając na uwadze rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych, jakich doznał powódka w związku z wypadkiem, wypłacone zadośćuczynienie w toku postępowania likwidacyjnego / 1.400zł /, na podstawie art. 445§1 k.c. w zw. z art. 822§1 k.c., Sąd zasądził od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. na rzecz K. B. kwotę 3.600zł / 5.000zł – 1.400zł /, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę / punkt 1 wyroku /.

O należnych odsetkach, Sąd orzekł zgodnie z brzmieniem przepisów art. 359§1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c.

W razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia roszczenia o zapłatę odszkodowania, w tej, bowiem chwili staje się, zgodnie z art. 455 k.c., wymagalny obowiązek

spełnienia świadczenia odszkodowawczego. Rozmiar szkody, a tym samym wysokość zgłoszonego żądania podlega weryfikacji w toku procesu, nie zmienia to jednak faktu, że chodzi o weryfikację roszczenia wymagalnego już w dacie zgłoszenia, a nie dopiero w dacie sprecyzowania kwoty i przedstawienia dowodów / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2012r., V CSK 57/11, LEX nr 1147804 /.

W rozpoznawanej sprawie pozwany decyzją z dnia 17 listopada 2014r., odmawiając wypłaty zadośćuczynienia powódce zakończył proces likwidacji zgłoszonej w dniu 24 października 2014r., szkody. Od dnia następnego, tj. od dnia 18 listopada 2014r., pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą należnego powodowi świadczenia i dlatego też, Sąd zasądził ustawowe odsetki od kwoty 3.600 zł od dnia 18 listopada 2014r.

W pozostałym zakresie, ponad zasądzoną kwotę oraz co do żądania zasądzenia odsetek od dnia 17 listopada 2014 roku, Sąd uznał powództwo za nieuzasadnione i jako takie podlegające oddaleniu / punkt 2 wyroku /.

Mając na uwadze trudną sytuację materialną powódki oraz oceny charakter roszczenia, na podstawie art. 102 k.p.c., Sąd nie zasądził od K. B. na rzecz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. kosztów postępowania / punkt trzeci wyroku /.

Na podstawie art. 113 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych / t. j. Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm. / w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd obciążył pozwanego kwotą 180zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa, od uiszczenia której K. B. była zwolniona oraz kwotą 134,40 zł tytułem zwrotu części kosztów opinii biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa / punkt czwarty wyroku /.

Z uwagi na sytuację materialną powódki, na podstawie art. 113 ust 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych / tj. Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm. /, Sąd nie obciążył powódki opłatą sądową i częścią kosztów opinii biegłego i kwoty te przejął na rzecz Skarbu Państwa / punkt piąty wyroku /.